

Z česko-amer. poesie.

J A C H C I I

—Just. A. Man.—

Nezáleží na síle a na vlastnostech, na plánu a cestě, kterou volím, ani na štěstí a ani okolnostech, jen když CHCI a NE... a — NEPOVOLIM.

Odvaha a síla pevné, mužné vůle, s pevným, jistým cílem, který hoří majákem, jímž nehne vlna ni vichru zvůle — to jest vše, co budoucnost nám tvoří.

MUŽ A VŮLE! Před ním i nezdar mizí, vítězné vždy dosahují palmy. Oni s holé akály úrodné též sklízí a žasají tam, kde znaly žalmy.

Co je pryč, je pryč a nevrátí se více. Nemám chuti bedra s tím tížit. Spěchat musím — krátká hoří svíce — govnu vůli k cíli svému mířit. —

(Vyňato z "Č. A. Venkova".)

STEJNÁ PRÁVA.

Just. A. Man.

Tak mnohý muž se rozohňuje zlostí, když slyší ženy žádat rovná práva pro sebe, též se stejnou povinností, jak by tím mužův zhasnout měla sláva.

Dle přírody když žil a v ní se hroužil, se ženou muž kdys rovní kráčívali, a středověk a rytíř, jenž jim sloužil, a mužská servilnost z žen loutek na dělaly.

Má orel s orlicí svá rovná práva, jich obou stejný los a stejné břemě, a lvice se lvem stejný podíl brává na lovu, lupu, péči o své plémě.

Ty naše matky, sestry, dcery, ženy, checm' prohlásit za tvory mužů nižší, již v enahách lidstva beze vší jsou eny.

Jsou práva negrů srdcem naším blíží!

"Ať doma žena je, kde je jí třeba!", svá práva když chce, slyším prohlásiti, a miliony žen za skývu chleba o práci s muži musí zápasiti.

Však ženy těch, kdož o chléb bít se musí, by rozmožily řady bojovníků o práva lidská, která mocní dusí — v tom leží odpor našich zpeťáčků!

Až muž se klamež zbaví přepjatosti jen rovnou sobě ženu bude chtít — pak stávkou budou konat povinnosti a oha vzájemně svá práva etiti.

(Vyňato z "Č. A. Venkova".)

PÍSEŇ FARMÁROVY DCERY.

FERD. L. MUSIL.

Ne, neodejdu z této krásy polí, mne nezvábí ztad hlučná města světa, nad všechny šperky jsou mi květy stvolí, jež vetknu v vlas si, jaro když kol vzkvátí

a zapřívám si vesele jak ptáče, jež v snítkách stromů v zahrádě nám skáče a s námi roste v budoucnosti léta!

Tady jsem doma! Rodiče sem přišli před léty dávno ze Staré tam Vlasti... Tot práce jejich! — a mé srdce, všil-li, i štěstí, štěstí! — jemuž v obřít kláskti bylo jim tady mnohou svízel k všemu v života boji k dobrému i zlému, když víc než blaha sklízeli zde strasti.

V prairie přišli. Sílila je věra ve zdar jich práce, v jejich lopotení, — a já dnes jejich, jejich věrná dcera fku světa kladu: Štěstí jinde není! Já vyrostla zde volně ve Přírodě a s písní vod, luk, polí, lesů v shodě v kolébee matky býkalo mne přání.

Já dítě polí — dcera farmářova — zůstana věrna rodné hroudě svojí, jak rodiče mi v srdce slí slova, když lopotili se tu v potu znoj: Že jenom hrouda přinese nám štěstí, až vykvete vřosa z mozaleté písní a vydá pokladu, jež ve svém láně chová.

Ne, neodejdu z této krásy polí! He, jak se lány naše slatem vlní — a při vzpomínce srdce mne až bolí a odí moje slzami se plní, že bych snad měla jednou ve svém životě zde z této krásy v dálku odejítí... — Ne, ne! mne klamy světa neoslní.

Omaha, 25. června 1912.

Pěšno pro Č. A. Venkov.

ABY BYLO JASNO.

Otiskujeme zde slánek z pera kollegy Fr. Holečka, redaktora "Hlasatele", který napsal před odjezdem z Čech. Zní:

Češi se chlubí, že nabývají ducha obchodního a že i v tom ohledu budou moci čeliti Němcům. Je to se stanoviska národnostního velice potěšitelný ukaz, ale aby toho obchodního ducha zkoušeli na "drahých hostech", přece by mohli opomenouti. Pasoval jsem, že ve dnech sletových česota jiné

ceny platily pro každodenní hosty a jiné pro "cizince", všiml jsem si, jak za výkladními okny přede dne sletovými byly měněny lístky, označující ceny a jak tyto zavěšovány, a po dnech sletových zase na normální míru přiváděny. Řekne se, že je to docela správná obchodní zásada, že, když je větší poptávka, zvýší se také cena. Přiznávám správnost této zásady se stanoviska obchodního, ale at se potom nemluví o "drahých" hostech, poutech lásky, která nás vřítí, když se přesvědčujeme, že jsme drahými pouze proto, že můžeme všechno drazé zaplatiti.

Bylo zajímavou, vmísiti se při příjezdu Američanů mezi lid a poslouchati jeho úsudky o nás, kteří jsme opustili své zeměstánčí, věnovali sta dollarů na cestu a sta přinesli si na útratu a na zakoupení dárků a památných předmětů z rodné země. Jednou skvostně oděnou dámu z korálových rtů vypuštěn byl výrok: "A co s těmi Američany dělají takové rámsy? Mají lacinější přeprav a jízdu po železnici a tak mnohý z nich použil příležitosti, aby se levněji domů dostal. Jsem přesvědčena, že mnoho nám jich zde zblude." Mezi posluchači neozval se ani jediný projev nesouhlasu.

Možno říci, že jsme se v Praze a v Čechách ovšednili. Jezdíme k nim snad příliš často. Byl jsem v Praze roku 1885 a roku 1887 a pomáhal jsem vřítí výpravu divadelní a první výpravu sokolskou. Na první pohled jsem poznal a vyčetil rozdíl, jak se vřítlo tehdy a jak se vřítá nyní. Volání "Na zdar", snad bylo letos při našem příjezdu také tolik, jako tehdy, ale těch spontánních projevů, možno říci výbuchů citu a lásky tentokrát nebylo. Inu, v Čechách stávají se praktickými obchodníky a přestávají býti ideálními snílky. Snad je to tak dobře.

Zvlášť pedsudky proti Americe vůbec a proti Americe české zvlášť chovají inteligenti. My jim zde neděláme nic tak, aby se jim to líbilo. Všude slyšíte odsuzující kritiky našeho života národního, našeho novinářství, našich škol českých a vůbec všeho, co máme. Kritické ti neznají našeho lidu, neznají poměrů, za jakých jsme sem přijeli, nevědí, že, co máme, sami jsme si musili vybudovati, že ničeho jsme nezdedili, stavíme úplně od základů. O Americe vědí, že jest pod mocí velkého kapitálu, pod kterým úpí a pod jehož vládou všechny avobody stávají se illusorními. A marně takového inteligenta chcete poučiti a pověděti mu, jak vy z praktické zkušenosti Ameriku znáte a jak její zařízení pochopujete. On čelí o ní docela něco jiného a tomu věří, vám nikoliv.

My často se zlobíme na naše Američany, že nevědí ničeho o Čechách, o naší historii. Ale i Američan musil by se zlobiti, když by slyšel, jak v Čechách seznáměni jsou se Spojenými Státy. Vypravoval mi o tom jeden můj přítel případ, který skutečně křičí. Nevěřil bych tomu sám, kdybych neznal dobře pána, jenž mi to sdělil, a nevěděl že je naprosto věrohodným. Dostal se do hovoru s jistým řídícím učitelem na Plzeňsku o Americe. Pan řídící ptal se ho: "Co pak že Vy Američani ve svých státech nemůžete zavřiti pořádek? Pořád všude samé revoluce. Jako v tomhle Mexiku." — Vaše vláda měla by tomu udělat konec." Američan se mu snažil vysvětliti, že Mexiko je samostatným státem, že je pouze sousedem Spojených Států a tyto že nemají práva mířiti se do jeho vnitřních záležitostí, dokud jejich vlastní zájmy nejsou tím ohrožovány. — Pan řídící si patrně naprosto spletl naše New Mexico se starým Mexikem, a stál rozhodně na svém.

Při tyto své vzpomínky a dojmů z Čech na rychle, poněvadž již zítra, v neděli, odjíždím do Brna, abych se vydal na zpáteční cestu do Ameriky. Doufám, že budu mítí později příležitost důkladněji se o nich rozepsati. Jen tolik chci podotknouti, že za svého pobytu ve staré vlasti dospěl jsem k úsudku, že třeba, abychom my Čecho-američani přimknuli se ději ke svým bratřím v rodné zemi, byli jim nápomocni v jich zápasech ze všech svých sil, etitli se a skutečně byli živoucí větví na

národním kmenu českém, ale je také třeba, aby v Čechách byli skutečnými našimi bratry, rozuměli nám, pochopovali nás a nechtěli býti stále jen našimi kritiky, mentory. My snad v Americe nemáme mezi sebou tolik vzdělanců — v Čechách důsledně říkají "inteligenti", jako by pro to nebylo výrazu českého — ale za to máme mezi sebou daleko více mužů, kteří prošli tuhou školou života, jež je naučila mnohem více, než doveďou všechny školy. —

Až potud jsou slova kollegy Holečka — slova tvrdá, ale právě tak pravdivá jako tvrdá. Bylo už opravdu na čase, aby se někdo ozval a pověděl to těm našim bratřím ve Staré Vlasti.

Při této příležitosti nedovedeme si upřítí, abychom nepoukázali taky na tu velikou neupřímnost a falešnost života v Čechách. Celý život všech tříd je tam prosáklý neupřímností a prohlívil skrz skrz. Známe to sami, ale právě v těchto dnech dostali jsme dopis od přítele, který v několikaletem pobytu v Německu a pak zde v Americe (i v Omaze) nemůže přivkynouti směšnému životu tam v rodné zemi. Každý prý se tam nafukuje, jako by mu patřilo "půl panství", jak se říká, úřadůlek, který má 60 korun měsíčně, myslí bůhví jakým není páncem, diurnista nemluví se žádným dělníkem a prostším člověkem, ba i ta proslavená "intelligence" dotáhla to už tak daleko, že ten, kdo má o pár korunek více příjmu, nebo je o stupeň výše v "hodnotní třídě" — jedná upjatě s nižším a nebo s ním ani nemluví, pokládá je to pod svoji "důstojnost".

Kdybychom to neznali, myslili bychom, že to je někde v Asii v nejbujnějším rozvozu kastovní — ale ne, to je v "trojjetím nedělním království českém", kde má každý plnou hubu demokratsmu, zatím co po straně šilhá po vládních vyznamenáních.

Kastovníctvím je už zkažen celý národ — ono je všude. V kostele, kde "panstvo" sedí v předu, v hospodě, kde má oddělenou místnost, na ulicích, kde si vyhrazuje korce k promenádám, na úřadech, kde se mu nabídně židlice, atd., atd. — zatím co prostý lid tísni se v kostele pod klebrou věže a v postranních, temných lodích, v hospodě v začouzené "senkovně", venku — v ulicích — jde raději v dále od "panstva" a na úřadech žmolí svoji čepici poslušně a pokorně hned za dveřmi na schodech, aby pak zůstal v úřadovně kajícím hned u dveří.

Takhle vychovává ten náš bodrý a nezažený lid — česká "intelligence", která nechává o sobě troubiti do celého světa co ona je a co znamená. A při tom svůj lid nezná — a neví, že ten lid, to že je národ, základ národa, z něhož vyjdou noví a noví lidé, nové myšlenky, ideje, plány. Ruku na srdce, kdo znáte Čechy — a řekněte oě je to lepší v Čechách, oproti poměru polského "chlopa" proti pánovi, jímž byl a je každý, kdo má lepší kabát — nebo oproti ruskému "mužikovi" a jeho "bárynu", nebo "batuškovu"? Mluve o tom s naším inteligentem a neznáte-li české poměry, potěšite se z rozhořčení, jímž naše "smětanka" odsoudí poměry Polsky i Rusi — ale, pozor: ústa jejich mluví, ale srdce to necití! Sami nejsou lepší těch, jež odsuzují a může se o nich právem říci: Napřed zameč před svým prahem, potom k cizím pohližej!

Česká srdce jsou vznětlivá jako sláma, ale nadšení jejich je zrovna takové — sláměné. Za chvíli zapomenou a nadchnou se zase třeba pro to, co před týdnem odsuzovali. A to zvlášť v Praze, jakož vůbec zde mluvíme jen o "mšťákech". Pražané potřebují "bee" — a at je co chce, jenom když je seance. Dnes vítají Rusy, zítra Turky, pozítří církevní hodnostáře, pak jdou oslavovat Husa, mluví se radikálně, až zakročí úřady — a druhého dne vítají vládní orgány a loyality mohou si přelomiti páteř a ubrousiti nohy. — Nu, český člověk!

A ještě s těmi národními sbírkami. All right! Dojmám nás to, když eteme ty výrony o té "oloméně větašce či haluzi" — je to všechno pěkné — ale zase tak neupřímné a vyumělkované, po

vrchní — a mohli byenom říci docela s dobrým svědomím: vyhaně!

Národní sbírky byly by zbytečné, kdyby naše intelligence chtěla a dovedla se ukáznit. K tomu je ovšem třeba charakterů — a proto se bojíme, atd. . . Považte, co se v Čechách propije, prokouří, promlá, proplesá, proparádí. To jsou miliony a ty utratí jenom za "lepší" třída, neboť chudáci jsou rádi, když si koupí "cajkovce" a najedí se do syta bramborů — vřít v mnohých chléb už je vzácností. A když se žebré na národní účely, jde se i k těmto chudším a ti mnohdy zahanbí svoji občtovostí mnohých boucharonské vlastence, jímž vlastenčení jde pod vousy, jenom dotud, pokud nelze do kapsy.

Jenom jeden příklad: Čechy chtěly Národní divadlo — sbíralo se po celé vlasti — a pro koho? Pro trochu pražských měšťáků, kteří myslí, že reprezentují národ. Venkov se tužil a budova stála. Shořela. Zbralo se znova, tlouklo na dobrá srdce venkovani, mluvílo se o "Zlaté kapliče na březích Vltaviny" v matičce Praze" — a venkov zase pomohl, a přije, doh z toho divadla venkovani, jehož mozoletat ruce žmolí každý krejčárek, jichž se nedostává a který tehdy neváhal dáti tolik, že by to nedopřál ani své rodině — ten je tam cizí, protože je považován bezmála za vetřelece. — Duchaplní Pražané ohlížejí se po ubožákoví, vřítují a květnatá mluva jejich stkví se zvučnými přívlastky, jako: balšán, balík, senochřup, hnojsolovec atd. — a to všechno na účet dobroty venkovana. Pro koho tedy stavěl národ divadlo? Pro sebe? Pochybujeme a počítejte, jaká část našeho lidu navřítí to "Národní". A takových a podobných příkladů bylo by více.

Na konec ještě o Národním divadle v Brně. Když stavěla česká Praha, pomáhala Morava všemožně. Teď už po kolik let ehytá se česká menšina v poněmčelém Brně ku stavbě vlastního Národní divadlo — ale v Čechách, jakoby se o tom nevědělo. Inu, páni v Praze dovedou to trochu lépe, umí to "naštemovat" a když Morava dá, nu, je to chvalitebné. Teď chce stavět Morava — a nemůže! Co tomu říkají páni v Praze? Či je na Moravu tak daleko, že o tom nevědí? Než, možno dost, že o tom pohovoříme si ještě jindy.

A tady od nás, z Ameriky chtějí by také příspěvky ve jménu "bratrské lásky". Bohužel, že to lásku si vykládají trochu jinak, nežli my, demokratičtí Američané, jsme zvyklí. Ale to by vedlo daleko a bylo by to čim dále, tím trpěl. Snad jindy budemomoci říci více.

Česko-americký přehled.

Sotva že česko-americká výprava vesdla na loď "Nový Amsterdam" ihned, ještě před vyřazením kotvy — začaly stížnosti — americké "kopání", které ovšem očekával každý a bez něhož se nic nemohlo obejít. K této záležitosti, jež dopisy vřítetůlků z Čech udržována jest v popředí, přiče zástupce časopisu "Svornosti" Svejka, který z výpravou jel, jak následuje: "O stížnostech, které některé krajane zmašleli proti třetí třídě na lodi Nieuw Amsterdam a o obžalobách, jmenujících přímo viníky, jsme se již ve svých zprávách zmínili, konstatovávše pouze, co nám bylo řečeno v tom vědomí, že se vždy najdou nespočetníci, kteří spokojeni nejsou nikdy a domnívali jsme se, že konečně po nějakém čase se na to pozapomeně jako obyčejně zapominá se vždy na to, co bylo před tím nějakého nového rozhořčení at již oprávněného nebo neoprávněného. V domněnce této jsme se však zmýlili, neboť někteří nespojkajenci nejen že si ulevili již v listech česko-amerických, ale také i v pražském soc. demokratickém denníku Právo Lidu uveřejňují, že prý následkem přeplněni lodí mnozí, kteří měli zaplacenou třetí třída, byli strženi do mezpalubí a přespočet-

ní, kteří měli zakoupenou třídou druhou, byli strženi do třetí třetí. Napsali jsme již, že chyba se při této výpravě stala a sice se strany agentur, které vyřičovaly, že třetí třída jest prý zrovna tak dobrá jako druhá, čimž bylo ovšem mnoho krajanů sklamáno, takže v ušetření 20 dollarů vzali si třídou třetí. Jinak ale víme nejlépe a z vlastní zkušenosti, neboť jsme docházeli do 3. třidy několikrát za den, že rozumní lidé, kteří ví, že za \$35 nelze očekávat tolik jako za \$60, byli úplně spokojeni a to jak se stravou, kterou sami jsme několikrát pojedli, tak s výbornou obsluhou. — Jen lůzka měla býti lepší a pak spokojenost byla by všeobecnou. Že by ale někdo byl zaplatil \$60 a byl umístěn ve 3. třídě, za kterou se platilo \$35, jest tvrzení nepravdivé a jsme zmocněni p. ředitelem Berkou od banky Bohemia prohlásiti, že každý, kdo zaplatil více nežli zaplatiti měl, obdrží rozdíl přeplaceného obnosu zpět. Nemáme v úmyslu nijak banku Bohemia omlouvat, neboť při této výpravě nešlo všecko tak jak jiti mělo, ač různé nedostatky při každé výpravě byly sledovány a omluvou bance této může býti ta okolnost, že to byla její výprava prvá, ale v zájmu spravedlnosti a správného referování budíž uvedeno také ten fakt, že ani sami Američané nejednali ve všem korektně a bance způsobili obtíže. Banka Bohemia ku příkladu rezervovala pro Američany mnoho lístků do Národního divadla na představení "Král Václav IV.", na jejichž počest bylo pořádkáno, a návštěva byla tak hanebná, že banka za více jak 1,000 lístků musila zaplatiti ze svého. Že banka dočetila toho, aby velká zavazadla byla vydávána Američanům i v době mimoúřední a že byla vydávána bez celní prohlídky, čimž mnozí ušetřili mnoho peněz na celní, to budíž připsáno bance rozhodně ku prospěchu. I posazení zvláštního vlaku z Rotterdamu do Prahy, ač německá vláda tomu nechtěla dovolit, mělo by být rovněž kreditováno bance. Tím bylo uspořeno našim krajanům mnoho svízeli, o nichž mohou vyprávěti krajané, kteří s bankou nejeli. — Těchto několik řádků považovali jsme za svoji povinnost napsati bez ohledu na tu neb onu stranu, aby konečně v této věci bylo již jednou jasno. Ponechávali jsme si je v rezervě a nechtěli jsme do věci zasahovati, ale vzhledem k nesprávnému článku v Právu Lidu nemohli jsme již déle mlčeti.

Ve Glencoe, na sever od Chicaga, a sloužila v rodině právníka F. H. Trude a česká dívka Kateřina Vlkova, do níž as před deseti týdny zamíloval se krejčí Josef Kratochvíl z č. 2810 Troy ul. v Chicagu a stal se na ni zářlivým, když neprestala mluvit s jinými mladými muži. Jak přítelkyně její slečna Gusta Heinzová při inkvestu svěřila, Vlková o Kratochvíla také valně nedbala, poněvadž byl malý. Mezi oběma milenci došlo k roztržce. Když ve středu minulého týdne večer o půl deváté minuly se sleč. Annou Sejkovou přišly k Vlkové na návštěvu, zastihly tam Kratochvíla, který Kateřinu jal se přemlouvati, aby s ním vyšla ven a Vlková s ním vyšla a hned již třesla rána a za ní druhá. Když Heinzová a Sejková vyběhly, našly Vlkovou bezduchou a z pravého oka vytékali jí silný proud krve. — Kratochvíl, křičovitě svíraje revolver, ležel u nohou své oběti, také mrtvý. Mrtvoly obou dopraveny do márnice v Glencoe, odkud pohřbeny na Česko-Národní hřbitov. — Kateřina Vlková, 18 let stará, byla rozena v Ševětíně v Budějovicích a v Amerce dlela dva roky. Provdaná její sestra Anežka Bušová, bydlí v č. 2508 již Sawyer ave. Josef Kratochvíl pocházel od Vodňan, kde otec jeho byl panickým kořím. Byl členem Severo-americké Jednoty, kde byl pojištěn na \$500.

Český hoch, který před 4 lety utekl z domova, vrátil se do Chicaga. V těchto dnech vrátil se do domu svého otce č. 2786 již Troy ul. v Chicagu mladý krajan Ladislav Kermes, který byl téměř 4 roky pohřbován a považován za mrtvého. Veškeré pátrání po něm zřítalo bezvýsledným a Ladislav o sobě také ani nejmenší zprávy

nedal, ač tak mohl učiniti a potěšiti zoufalého svého otce, děda a babičku, již jej neustále oplakávali. Zmizení jeho vyvolalo kdysi velké vzrušení v české Kalifornii a policie tenkrát úsilovně pátrala po ztraceném hoškově, který se zatím v nerozumu vydal na zkušenou světem. Konečně však přece po četných, téměř čtyřletých toulkách zatoužil po domově a vrátil se do Chicaga z Indiany, kde pracoval při opravě kar. Do světa odešel jako chlapec, domů však vrátil se jako muž v náruči své rodiny — otec, děda a babička. Proč Ladislav Kermes kdysi z domova utekl, není známo, neboť o předmětu tom zdráhá se učiniti jakékoliv prohlášení.

Dle zprávy z Washingtonu z 22. července vyvolala v politických kruzích nemalý zájem zpráva o osudu, který potkal námořníka Josefa J. Kapsu. Kapsa byl po desetileté věrné a v každém ohledu vzorné službě v námořnictvu zbaven všech dosažených hodností a odsouzen na rok do vězení při těžké práci, poněvadž vypověděl poslušnost a nechtěl podstoupiti očkování proti tyfu, jemuž se musí všichni námořníci podrobit. Kapsa je tak zvaný křesťanský vědař. — Věř v Eddyovou a je přesvědčen, že nemoc nezáže zabíjeti léčením, ale jen modlitbou. Podle jeho náboženství je to těžkým hříchem, užívá-li se léků nebo dělá-li se proti nemoci nějaké opatření. Proto se očkování vzeprel z náboženského přesvědčení. Ačkoli se v námořnictvu náboženských ohledů štěří, na něho soud ohledů neměl a odsoudil jej na dva roky do vězení. Teprve vyšší instance snížila trest na rok, ale těžkou práci a jiná zstředění ponechala. — Kapsa sloužil jako poddůstojník na lodi Delaware a byl právě v kubánských vodách, když na loď dne 1. prosince 1911 přišel rozkaz, očkovati všechny námořníky proti tyfu. Když se vzeprel, nechtěl jej kapitán Hood potrestati, znaje jej jako dobrého a spolehlivého člověka, ale oznámil to představeným teprve v dubnu. Pak byl Kapsa postaven před soud, před nímž si počínal jako opravdový středověký mučedník, hotový podstoupiti smrt za svoje přesvědčení. Záležitost Kapsova vyvolána byla nyní v politických kruzích washingtonských a ujal se jí senátor Works z Kalifornie, který je sám křesťanský vědař. Ten nyní činí nátlak na ministra námořnictví Meyera, aby Kapsu propustil.

Ve schůzi Sboru pro postavení Smetanova poprsí v Central Parku v New Yorku, konané minulý čtvrtek večer v Národním Budově, otázka dalších kroků na uskutečnění myšlenky postavení poprsí nesmrtelného tvůrce české moderní hudby byla zatím uspokojivě rozřešena. Schůze odbyla se hladce během necelé hodiny a bylo patrné, že přítomní zástupci jednotlivých českých spolků v hlavních otázkách skoro jednomyšlně souhlasili. Schůzi předsedal pan Tomáš Čapek jako předseda Sboru a když po zahájení přečetl tajemník Sboru pan K. Hrbek protokol a ten byl schválen v doslovném svém znění, přečetl pan Čapek dopisy od parkovního komisaře Seovera, z nichž v prvním poskytuje se nejlepší naděje na povolení místa pro poprsí — ovšem s podmínkou schválení městské umělecké komise — a ve druhém vysvětluje se, že komisař umělecká poprsí zamítá a zároveň zamítá se povolení vybraného místa pro poprsí vůbec. Přítomní delegátům bylo předloženo několik otázek, které byly záhy vyřizeny. Předně byl položen dotaz, co se má stát s vybraným obnosem na poprsí, zdali má býti rozdělen, nebo zůstat v celku pro další eventualitu, která by se kryla s účelem, jaký si Sbor vytkl, to jest — důstojně a trvale utřítí památku českého mistra Bedřicha Smetany. Dále — co se má stát s modelem poprsí Smetanova, zaslaným mechařským mistrem Karkou a jak se má naloziti s ostatními modely zaslanými různými umělci českými. K poslední — má-li se upustit od dalšího vyjednávání s českým mistrem sochařským Karkou.

Nezapomeňte si předplatit na Pokrok.